

ქართული
ზოგადი განათების
სამსახური

ნაკადული

I

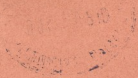
საქართველოს
ეურნალი

ნომერი

შ ი ნ ა ა რ ს ი:

I. ნაკადული—(ლექსი) შ. მღვამელისა	3
II. „ დამხსნა უნოსს “ —კომედია-ხუმრობა ერთ მოქმედებად (რუსულიდან)	4
III. შოშია — (იგავ-არაკებიდან) ზგაჭისა.	8
IV. ჩხუბი—ა. ზღსაზ.	11
V. ჟუჯუნის ოჯახი— ვაჭელისა.	15
VI. ნარევი— 1) უცნაური მგობრები, 2) სამხედრო სამსახურის ძაღვები.	21
VII. სახალისო სამუშაო და გასართობი — 1) „კინკარ კინკარ კრება (პ. მჭედლიშვილის რვეულიდან); 2) „გამოცანა“ აკაკისა.	23

საქართველოს
ხალხთა ბიბლიოთეკა

324

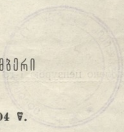
ბერძნული
სიტყვათა დიქციონარი

№ I

ნომერი

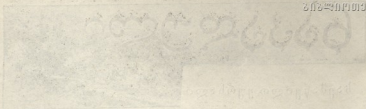
1904 წ.

ტფილისი
ელექტრონის სკოლა წიგ. გამოც. ქართ. აზნაგობისა
1904

საქართველოს
ხალხთა ბიბლიოთეკა

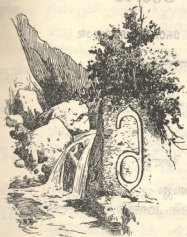

Дозволено цензурою 1-го ноября 1904 г. Тифлисъ

1904

1904

ნაკადული.

ე შორის კვიდან მოვიდოდნ
ძაღლის ძიებებიდან ბარბადა,
მოუქქეფაჲ, მოვეშურები,
მოვიძიებურ ქაი-ჭარბადა.

შინდა ვადმოკცეთ სალაში
ამწვანებულის ძიებებსა,

სალაში კლდეთა ჩანქრების
და გაშლილ უვაჲილებსა.

თვით უვაჲილების ცრემლია ვარ,
ცვარ-ნამად გამოწვეული;
ერთს კალაპოტში ჩამდგარი,
დღეს ნაკადულად ქცეულია.

იმ უვაჲილების და ჩემი
ერთია წადილ-სურვილი —
გამხმარ ველ-ძინდვრებს ვესხური,
და თქვენ მოგიკლათ წუურვილი.

შ. მღვამელია.

„დაეხსენ ფისოს“

კომედია-ხუმრობა ერთ მოქმედებად

(რეჟისორი)

მოქმედნი პირნი:

ხედი კაცა

ფისო

ციყუნია

კალმაჯონი ვირთავეა

ამისი შვილები.

(მოქმედება სწარმოებს თავლაში; კუთხეში სღვას კალათი)

ფისო. (ამოიჭყიტება კალათიდან) რა დიდი ეოფილბ ქვეუბნა!
ვინ იფიქრებდა ამას! კალათში სისძობადაც არ მო-
ქვეუბნებია მისი სივრცე. ერთი ამოვფურე, მივიბარ-მო-
მოვიბარო და ბსლო
გავსინჯო!

ციყუნია. არა, არა! დედა
ნებას არ გვაძლევს.
მანამ მოვიდოდეს,
ამ კალათში უნდა
ვისსდეთ, სიფათი
არა შეგვემთხვეს-
რა.

ფისო. ოჰ, რა მშობარ
ეოფილხარ! რისა უნდა გვემინოდეს?

- ყიყუნია. ვირთაგვა რომ შეგვხვდეს?
- ფისო. შერე რა, ვერ დაუცვავ თავსა? ნახე, რა კლანჭები მაქვს! მარტო ჩემი დანახვა შეაშინებს ვირთაგვას.
- ყიყუნია. მართლა?
- ფისო. რასაკვირველია! ნეტავი ერთი შემახვედრბ სადმე! გაძლევ სიტყვას, რომ მეორედ აღარ მოისურვებს ჩემს ნახვას.
- ყიყუნია. რა უოჩადი რამა ხარ! მართლა და სასურველია ქვეუნი ნახვა.
- ფისო. მოდი წავიდეთ. დაიჭი ჩემი ხელი! (ამოხტებიან კალათიდან) ეხლა, ჩემო დამო, სიფრთხილით წავიდეთ.
- ყიყუნია. (შებტება) ძამია, გქმის? ეს რა სმაურობაა? უი, მეშინიან, ნეტავი არ ამოვსულიყავით კალათიდან!
- ფისო. (ცახცახით) ნუ გქმინია, დამო!
- ყიყუნია. ჭმ... ჭმ... ჭმ... მე არ მე..ძი..ნი...ა... ამ, რაც უნდა მოხდეს, სმა არ ამოიდო.

(შემოდის ვირთაგვა)

- ვირთაგვა. ოჰ, ეს რა ცხოველებია?
- ფისო. ვაი, ვაი, ვაი! ავანაკი! გველავენ! მიაუ, მიაუ!
- ყიყუნია. ჩუმად, ჩუმად, ძამია! (შიუბრუნდება ვირთაგვას) დილა მშვიდობისა, ზატყვემულო ქალბატონო ვირთაგვა!
- ვირთაგვა. (ხტუნვით) ჩუმად! მე არ მსურს თქვენთან ღანარაკი.
- ყიყუნია. რა მშვენიურად ცეკვავთ, ქალბატონო ვირთაგვა!
- ვირთაგვა. თქვენ მეფერებით, ჩემო კარგო.
- ყიყუნია. (თავისთვის) სსვა რაღა დამჩენია, ამის იმედით ვარ. (ძმას) გაიქე, ჩემო კარგო, და ძამას დაუძახე; მე მანამ ამას შევიყოლიებ. (ფისო გარბის)
- ყიყუნია. (მალა) ქალბატონო, თქვენ უთუოდ ზარიზში ისწავლიდით ცეკვას? მე ძანც მასწავლიდეთ!

ვირთავეა. მე თუმცა ცეკვის მასწავლებელი არ ვარ, მაგრამ რა ვუკეთებ აკეთი სრდილობიანი ხარ, შემიძლია გასწავლო.

ციყუნია. დიდი მად-
ლობელი
გახლდებო-
ბით.

ვირთავეა. აბა, მიუ-
რე და ის-
წავლე!

(ციყუნია პოლიკის ხმაზე ეხავის; ვირთავეა თამაშობს).

ციყუნია. (ტაშს შემოჰკრავს) ოჰ, რა მშვენიერებაა! საუცხოოდ ცეკვავთ, ჩემს დღეში არა მინახავს რა მაგნიარი! ქალბატონო, გაიძეორეთ კიდევ, თუ შეიძლება.

ვირთავეა. დაწუნარდი, ჩემო კარგო! მოიფიქრე, რომ ცოტა ხნის სიცოცხლე-და დაგვრჩენია: გადაწვევტილი მაქვს შენი შეჭმა და ჰოეშადე.

ციყუნია. ნუ თუ აგრე შეუბრალელებელი ბრძანდებით, ქალბატონო ვირთავეავ? ნუ თუ მართლა უნდა შემჭამოთ? ჯერ ისე ცოტა მიცხოვრია ამ ქვეყანასე, სულ ცხრაშეტი დღისა განსლავართ.

ვირთავეა. ჩუმად, ციცუნია, ჩუმად! ესლაგ დაგასრნობ. (მივარდებო ციცუნიას. შემოდის ფისო თავის მამით)

ფისო. დაო, დაგისსენი, ნუ გეშინიან! (ეხვევა ფისუნიას და ჰკოცნის) ხეადი კაფა. აა, ძლივს არ ჩამივარდი ხელში, სასიხლარო ვირთა-გვავ! შენი სახსენებელი გაწუდება ამიერიდან თავლა-ში! შაბაშ!

ვირთავეა. გთხოვთ, სრდილობიანად ილაპარაკოთ!

ხეადი კაფა. (უჩვენებს მუშტებს) კიდევ ბედავ ლაპარაკს! მოიცა, ესლა გაჩვენებ შენ თამაშას! (მივარდებო და დასცემს ვირთავეას)

მლივს!.. რომ თავის დროზე არ მომესწრო, ცუნი ალბრ მეოლებოდა.

ფისო. მართლა?

ხვადი კაჭა. მამ! ვირ-
თაგვა შეს-
წამდა შე-
უბრალე-
ლად.

ფისო. რა საში-
სელებას!

ყიყუნია. (თავისთვის)
მე ზოლ-
კის ცეკვა მინც ვისწავლე.

მამა. აბა, შვილებო, ახლა მოესვიეთ ერთმანერთს, წავი-
დეთ და ვინაუზმოთ: იცით, რა კარგი მინდვრის თაგვი
მოგიტანეთ? წავიდეთ, შევეცეთ!.. კარგად კი გადარ-
ხით, თქვე გიყუბო! შეორედ დედას დაუჯერეთ და ალბრ
გაბედოთ გამოსულა, კესმისთ?

შოშია

(იგავ-არაკებთან)

არტუობისას შოშიას
დაესწავლა სიმღერა;
თუ რომ შაშვი არ იყო,
აღარავის ეჯერა!

ნამდვილმის სმაკილოზე
რომ მორთავდა საღამურს,
არე-მარე დამტკბარი
სიანძით უგდებდა ეურს.

უწონებდნენ, აქებდნენ:
ვერ ჭხედავთ შოშიასო?..
შომსიბლავი ჭანგები
გულს სსივებდა შეასო!..

თავ-გასული შოშია
გაბრიევდა მეტის ქებით,
დაიწუნა გალობა
შაშვის უსულ-ჭანგებით!

სთქვა: აღარ მეკადრება
აწ შაშვივით სტყვნაო!

ისა სჯობს, ვაჭახრაკო
ბუღბუღივით ენაო.

ისეთ ნაირად დაკვებეს
და ჩაუხსმა ტკბილებო,
რომ იმ თქვენ სანაქებოს,
ბუღბუღს, გავაწბილებო.

გაიტაცა სინარბემ...
გადაჭევა საბრალო გულის!
შაშვობაც დააჟიწუდა,
ვეღარც მიჭბაძა ბუღბუღს.

აწრუწუნდა თაკვივით,
სან ჩნიკვივით ჩხაოდა,
სან როგორც მოძაკედავი
კატის კნუტი ჭეზოდა.

აერია დავთრები,
რა ექნა არ იცოდა...
და ვინაც კი ესმოდა,
მისის ცოდვით იწვოდა.

ჩიტებმაც სთქვეს: ვერ ვუგდებთ
ეურს ამ სამაკლობასო!
კარგი შაშვობა სჯობდა
გლასა ბუღბუღობასო!

ვეელას აქვს თავ-თავისი
ნიჭი რამ შესაფერი,

ქართული
ნაციონალური
ბიბლიოთეკა

ძვრამ ცუდი სისარბე
თანვე სდევს როგორც მტერი.

სხვებს ჭბამავენ, თავისას
რომ აღარ სჯერდებიან,
და ეველგან მოსხლეტილი
სასაცილო ხდებიან.

ბაკვი.

ჩ ს უ ბ ი

I

აროსა და შოთას ამ დილით დიდი ჩსუბი მოუვიდათ.

— მიზეზი?

— სულ უბრალო რამეზე.

— არა, მაინც?..

რადა მაინც! მარო დღეს დილით მსიარულ გუნებაზე ადგა, ცქრიდალით კარზე გაუარდა, მონახა თავის ზატარა ფისო, მაფსე ქაღალდი

შობა, კისკისით გაურბინა და გამოურბინა; კატა აჭკუა მაროს ცელქობას და მისი ჯამბახობა დიდებსაც აცინებდა, არა თუ მაროს.

— ჩაი შხად არის, მოდიო! — დაუძახა ბებომ ბავშვებს...

მარომ ხელად ჰირი დაიბანა, ფისო კაღთაში ჩაისვა და ჩაის სმა რო გაათავა, ლამბაქზე რძე დაასხა და მკორეოთახში ფისოს დაუდგა. სად იყო და სად არა, შოთას სავუარელი ცუგრაც მივარდა ლამბაქს, ლამბაქი გადატრიალდა, ფისო გაცხარდა, სურვი ასწია, ბეწვი ეაღსზე დაუდგა და ერთი ისე

თი კლანჭი გაჭკრა წუგრას, რა ლეკვის წკმუილმა
 სახლი აიკლო...

მოცვივდნენ ბავშვები... შოთამ წუგრა აიევანა, მარომ ფი-
 სო და ორთავუმ თავიანთ ნებივრებს ალერსი დაუწყო.

— მაგან წუგრას კინაღამ თვალი გამოხსოვარა და შენ კი
 ეაღერსები კიდევ! მოიცა, მაგ შენ ფისოს რა უყო... — დაუ-
 მუქრა შოთა.

— შენი წუგრა რა მსუნაგი იეოს, ფისოსი რა ბრალია!
 მოიცა, მეც ავიღებ და შენ წუგრას ესომი გადავუგდებ... ძაღ-
 ლებს ოთანში რა საქმე აქვთ? — ცხარობდა მარო.

— დიად, უკაცროდ! ჩემი ძაღლი იმ ძაღლებისა არ გა-
 ხლავთ... ამისმა მამამ ძაღლების გამოფენაზე ჯილდო მიი-

ლო. — ამაჟობდა შოთა და თან თვალს უსინჯავდა ცხარე ხეობის
 ცუგანს.

— უკაცროდ ბბხნდებოდეთ! ეგ ვინა გდა! ლომი ვინ არი,
 თუ არ კატის ნათესავი? აბა შენი ცუგრას ნათესაობა რა მო-
 სატანი იეო? შენ მარტო ის იფიქრე, მსეცთა შეყე ლომი და
 კიდეჟ...

შოთამ აღარ დაბდალა, სიტყვა მოუჭრა:

— რაო, რაო? შენ სო არ გადაირიე, ქალო? სირცხვი-
 ლით მაგას როგორ ამბობ? შენ მოგეკავს მაგალითად ვილაც
 ავაზაკი, სისხლის მსმელი მსეცი... ვაი, შენ ჩემო თავო! მამ,
 მაგ ჭკუას ადგიხარ, შე ჩერჩეტო?..

— ჩერჩეტო და არც არა იცი რა! წამოწითლდა მარო და
 სიკაპანით აღარ იცოდა, რა კენა.

— შე შენ გეუბნები, ჩემი ფისო მსეცთა შეყვა და შენი
 წირზლიანი ვილაც ცუგრა-კი აბა ვის რათ ეკადრება?! გეუ-
 ბნები, ეგ უნდა აიქ გარეთ გადავაგდოთ ესოში. მოიცა, დედან
 უთხრა... — სწორედ ამ კინკლაობის დროს ბავშვების უვირილ-
 ზე დედამაც შემოაღო კარი.

— უი, ქა! ერთი ამ სამაგლებს ვერ უეურებთ, რა ამბავში
 არიან? ქა! ვერა ხედავთ ამათ მიძვილს?...

დედამ სიცელი ვეღარ შეიკავა და ბავშვების მამას დაუ-
 მასა:

— ერთი მოდი, ამ სურათს უეურე: აუჩრიათ ხელში თავის
 ნებივრები და რაღაცას დავობენ...

მამა გაჯავრდა:

— შეცხრე საათია და აქამდე სკოლაში არ წასულხართ?!...
 ბავშვები მამას მისცვივდნენ. ორიც ცხარობდა, უვიროდა,
 სხიოდა...

— მოიცათ, მოიცათ, თქვე ემძაკებო! ჯერ ერთმა იღაპარა-
 კოს, მერე მეორემ...

ბავშვებმა უამბეს, რაც მოხდა. მამას ძრიელ იაშხ, რომ ბავშვებს საინტერესო საგანი საკამათოთ გახდომოდათ და შვილებს მიუბღერსა:

— წადით, ჩემო კარგებო, დღეს სწავლას არ მოსცდეთ... მაგ დავის ასახსნელად კი გაძლეეთ ერთი კვირის ვადას. როცა მოიცალოთ, დამიწერეთ თქვენ თქვენი აზრი, შესჯდულება: მარომ ჩამოთვალოს კატის გამოჩენილი ნათესაობა, შოთამ შინაური ძაღლები დაგვისახელოს; მერე ორთავემ ამიხსენით, რა სარგებლობა მოაქვს ჩვენთვის კატას და მის ნათესაობას და აგრეთვე ძაღლს და მის ნათესაობას... ვინც უკეთესად ამიხსნის, უკეთესს საჩუქარსაც მიიღებთ საშობაოთ, — დაუმატა მამამ.

მაროსა და შოთას დიდი ფაციფუცი შეუდგათ, ეველას უნდა თავის ნებიერს გამოესარჩლოს.

ვნანოთ, ვინ ვის აჯობებს.

ჩადაპირისაზან. მეტად სასიამოვნო იქნება, თუ რო ჩვენი ზატარა შკითხვებლებიც მიიღებენ მონაწილეობას მაროს და შოთას საკამათო საგნის ასხნაში — ვინმელო თქვენც მოგვწეროთ (უფროსების დაუსმარებლად) თქვენი აზრი: ვინ ვის აჯობებს და რა საბუთით.

ქუცუნის ოჯახი

I

უცუნის, ღრუტუნის
ცხრა შვილი დაჭბადებოდა:
სისარულითა ქუცია
სულ ეირამდა დგებოდა.
ჭყიჭრობდა: ასლა მეწვია
მე კანკებისა წებლობა,
ასლა კი დროა დავიწვია
ჯაღაბობისა მოწვობა.

ტრიალებს ჩვენი ქუცუნა,
მოელი დღე ფაციფუცშია,—
ხან ჭბანს, ხან ჭხილავს, ხან კიდე
მავრა ჩაიკრავს გულშია.

საჭმლისა შოენით ღრუტუნას
 ბევრჯერ სტკენია დინგია;
 ბევრჯერ უთეთქვეს გვერდები,
 ბევრჯერ უწკიპეს სურგია.

ამას რას დასდევს ქუცია:
 გოჭები გამოძლებიან!
 ღიმილი მოსდის, როდესაც
 მამღარნი ვაგორდებიან.

სან კიდევ კვნესით მიუძღვის,
 ტყე-მინდორს შემობატარებს,
 სიამოვნებით შესცქერის
 ჭვავიტინებს, ცელქებს, მსტუნარებს.

იძახის: ერთხელმც იქნება,
 დაძესრდებიან შვილები,
 თჯახნი გაძლიერდება,
 მტერს დაუდგება თვალები.

ავურ, შეხედე ქედისა,
 რა ტახნი გამოიქნება!

მაცის იმედი უფრო მაქვს,
 ოჯახის ბურჯი იქნება.

II

გაუიდა ხანი. კოჭებმა
 თაუხედ გადისვენ სელია.
 რაც დღე დაბდვა მათ დედას,
 არეისთან გაუმხელია.

გოგუა იძახის: მე სახლის
 არ ვიცი არაფერი.
 რა თქვენი დარდი მაწუხებს,
 მინდა გავსინჯო სერი.

ხეზვია ჭეუვის: მე დედას
 არაძი ვემორჩილები,
 ის დრო გაფრინდა, როს მშობელს
 კეითხებოდნენ შვილები.

ქედის ეში ამოსდის,
 ზირსედ მოსვლია ქაუთ,
 ტუისკენ მიურბის კონება,—
 ესლა ნამდვილი ტახია.

გული უსქდებდა ქუცთან;
 ხან ჯავრობს, ხან კი უეჭვეს,
 ხან კიდევ სვეწნით, ტირილით
 დედა-შვილიურად ზრიგებს:

ოჯახს ნუ ღუბნვთ, შვილებო,
 ერთმანერთს მოეხმარეთო,
 მხარი გამჭირით მოამძის,
 ძტერი ნუ განსარეთო.

არ გაუგონეს გოჭებმა,
 უური არ უგდეს დედანა,
 გაჭკრეს, გაქუსლეს, წაუიდა
 უკვლად თბუ-თბუვის ნებანა.

დამიონა ობლად ქუცუნა,
 ზის კარ წინ დამძრებელი;
 უხლაც კი კენესის, საბრძლო,
 უკვლადგან დავიწვებელი.

III

ამბავი მოდის: ქედანს
 სადღაც შეჭურობა შეკვლია,

კბილ-კლანჭი ჩუბოცნად,
 გამოუჭრობა უკვლია.

წიფლით დამთურღადა ნესვიდა,
 ვედარ მოსუღა კონსვიდა,
 ვერ გავუნბა გზაკედილი,
 ვადახეხილა კლდესვიდა.

გრუსა კი სადღაც უნახვით —
 ესნობის ჩხვადსვიდ ჰკიდიდა:

სწრიან, სვიჯვინან, ჳრუსას სორცსე
 ცრუს და ძავნესედ ჳეიდიან.

საწუდლი ჳეენი დროტუნა
 ძეჳქეითინება ვეკლასა:
 რაღად ძეცოცსლებს უუდლი
 ამ ამბის ვამკონელასა!?

დაჭლექდა, ვარდაიცვებდა,
 დასაფლავეს სამდლოდ.
 ოჯახი წახდა, სხსლოკარი
 ემძაკებს დარჩათ სედავლოდ.

გაგულა.

— თქვენსე ყოველსე ამ წიგნსე
 ათავსებენ ვეცოცსლებს მანძილსე

ნ ა რ ე ჯ ი

უცნაური მემოზაზი. მსეცების სახეებზელ სახლში იშვი ათად ასეთს დაუჯერებელ ამბავსაც შეჭსვდებით, მაგალითად: ერთსა და იმავე გალიაში სხედან გულის ძეგობრები — გერძანული ძაღლი დოგი და ლეოპარდი, რომლის ძალა და დაუნდობლობა სხვა დიდ მსეცებისას არაფრით ჩამოუყარდება. ჰეტარობიდანვე შესწვევიან და დაჭმეგობრებიან ერთმანერთს და სცხოვრობენ უწყინარად, თითქოს შინაური კატა და ძაღლი იყვნენო. ერთად სჭამენ, თამაშობენ, ერთად სძინავთ და სხვადასხვა თინებსაც ერთხარად სწავლობენ თავის გამწვროთქლისაგან.

***

სამხედრო სამსახურის ძაღლები. ამ რამდენისამე ხნის წინად ინგლისიდან გაუგზავნეს რუსებს საჯანგებოდ გამწვრონილი ძაღლები სამხედრო სამსახურისა, რომლებმაც სანიტარობა უნდა გაუწიონ დაწრილებსა. სწვროთის ამ ძაღლებს ინგლისელი ძაღლი რიხარდსონი. რიხარდსონის აზრით, ამ მიზნისათვის საუკეთესო ჯიშის ძაღლებად შოტლანდური დონიერი და სხვილი ცხვრის ძაღლები ითვლებიან. ომში ზოგჯერ ამბის გასაძარებლადაც სძარობენ ამათ, მაგრამ უმთავრესი დანიმუხვებაკი დაწრილებისა და ბრძოლის ველზე დაკარგულთა ჰოვნაა. ძაღლს სჯე წრილობის შესახვევი მასაღბ

სასაღისო გასართობი და სამუშაო

„ჭინჭარ ჭინჭარ კრემპა“

(პ. შველიშვილის რეჟისორი)

მოთამაშენი ამოირჩევენ „შკელს“. ბინად დანიშნავენ რო-
მელსაძე სავანს: ხეს, დიდ ქვას, კედელს, და თუ მოთამაშენი
ბუკონი არიან, ხუთს ნაბიჯსეჟ შემოაღლებენ წრეს.

„შკელი“ წავა ცოცხა შორს და ჩაწვება ბაღასში. დანარ-
სენები დადიან, ვითომ წინჭარსა ჰკრეფენ და თან ძღვენიან:

„წინჭარ, წინჭარ კრეფა!

„კაღათაში დება!“

უცბად წააწვებიან „შკელს“. ერთი მოთამაშეთაგანი, რომ
ძელიც იწოვის „შკელს“, იძისი: „უჰ, ეს რამოდება გუნძია!
მოდი, შინ წავიდეთ.“ ამ თქმაზედ ეველანი მისცვივდებიან,
დააღლებენ ხელს ასაღებად, მაგრამ წამოაუვარდებთ „შკელი“ და
გამოუდგებთ დასაჭერად. ეველანი გარბიან ბინისაკენ. დაჭერა
შეძლება მხოლოდ ბინამდის. დაჭერილი ვადის თამაშობიდან,
ან ხდება მეორე „შკლად“ და შველის დაჭერას. დაჭერილად
ითვლება ის, ვისაც „შკელი“ ხელს მოარტყამს.

თამაშობა გრძელდება იქამდის ვიდრე ეველანი არ იქნებიან
დაჭერილი. შეძვეტ ირჩევენ სხვა „შკელს“ და დაიწევენ ას-
ლად თამაშს.

ბავშვებს, შეიძლება, კაღათები ეჭიროთ, ან წინსაფარი
აქმცილი ჰქონდეთ.

ეს თამაშობა უფრო ქაღებში იცინა.

გ ა მ ო ც ა ნ ე ბ ი

სძას არ იღებს, ღაპარაკობს,
წინ გვიყენებს ცოცხალ-შკედრებსა,
არც იცინის და არც სტირის,
ხვენ კი გვაცინა-გვატირებსა.

აგაგი.

